

Ötödik fejezet

A szalonban általában minden férfi törpének tűnt. Southwaite grófjának alkatával azonban összhangban volt a szoba mérete, mivel magas volt és széles vállú. Úgy viselte ezt a szalont, mintha karcsú, erőteljes alakjára szabták volna.

Valóban zaklatottnak tűnik, gondolta Emma, miközben a férfi felé lépdelt. Southwaite a homlokát ráncolta mélyen ülő szeme felett, miközben a falon lévő Ter Brugghen-festményt nézte. Ott állt a kandalló mellett, összefonva karral, felszegett állal, finom, szigorú profiljával nagyon is egy lord benyomását keltette. Rövidre nyírt, kócos hajától kezdve a kifogástalan, kék szalonkabáton és őzbarna térdnadrágon keresztül egészen a magas szárú csizmájáig azt a fajta önbizalmat árasztotta magából, amelyet csak egy olyan férfi mondhatott a magáénak, aki jó helyre született.

Továbbra is összefonva tartotta a karját, amikor meglátta, hogy Emma közeledik. A nő úgy érezte magát, mint egy rakoncátlan iskolás lány, akit a nevelőnő hívatott, hogy összeszidja, amikor a férfi végre leengedte a karját.

Meghajolva köszöntötte, de sötét szemét egy pillanatra sem vette le a nő arcáról, és rosszalló arckifejezése jelezte, hogy valamit helytelenít. Azt, hogy a nő késett? Vagy hogy nem visel főkötőt, pedig még mindig gyászol? De lehet, hogy csak rossz az emésztése, és az arckifejezésének semmi köze Emmához.

– Igazán nagylelkű öntől, hogy méltóztat meglátogatni – szólalt meg a nő, és leült egy székre. A férfi elhelyezkedett egy közeli díványon.

Emma észrevette, hogy a Mr. Nightingale állására pályázók egyike ott hagyta az újságját éppen egy Lord Southwaite-hez közeli asztalkán. A férfi a nő tekintetét követve az összehajtogatott lapra pillantott. Southwaite kissé felvonta az egyik szemöldökét.

– Úgy tűnik, nagyon jól viseli a gyászt – mondta a férfi. – Először az árverés, most meg... igyekszik továbblépni az életében.

Ha a férfi zaklatott is lehetett, mostanra lehiggadt, vagy leg-

alábbis nyoma sem volt rajta semmiféle feszültségnek. Nyugodtan beszélt, halk baritonja simogatónak tűnt, mint a meleg víz.

– Napról napra jobb lesz, ahogy az az ilyen esetekben általában történik.

– Egy ilyen helyzetben mindannyian úgy találunk vigaszt, ahogy tudunk. Természetesen ön már érett nő, aki a nagyvilágban forgolódik, így nem szorul rá mások tanácsaira oly mértékben, mint egy fiatal lány.

A férfi elmosolyodott. Meglehetősen szép mosolya volt. Nem túlozta el, csak éppen tetszetősen felfelé gördült a szája széle. Emma úgy vélte, hogy ez sokkal őszintébb és elbűvölőbb, mint Mr. Nightingale mosolya. Talán azért, mert Lord Southwaite tekintetéből melegség áradt, és valami bensőséges meghittség csillant meg benne, mintha egyfajta szimpátia alakult volna ki köztük, mielőtt még beszédbe elegyedtek volna.

Ez a mosoly a legkellemesebb módon könnyített Emma lelkén. Úgy tűnt, hogy áthidal mindenféle köztük lévő távolságot, legyen az társadalmi osztályban, szándékban, sőt fizikai térben. Southwaite kedvező hangulatváltása arra készítette Emmát, hogy még őszintébben beszéljen, mint tehette volna.

– Amikor megérkezett, voltak itt más látogatók is, uram?

– Voltak. Egész sereg.

– Megkérdezhetem, miért mentek el mindannyian?

– Én javasoltam, hogy távozzanak.

– Elnézést kérek, amiért Mr. Riggles nem figyelmeztetett az ön jelenlétére, mert akkor azonnal fogadni tudtam volna.

– Én ragaszkodtam hozzá, hogy Mr. Riggles ne tegyen velem kivételt, tehát ne hibáztassa. Mondtam neki, hogy pontosan úgy adja át a névjegykártyámat, mint a többiekét. Persze amikor ezt mondtam, még nem tudtam, hogy a szalonja tele lesz fiatalemberekkel. – Felemelte az újságot az asztalról, és jól megnézte. – El sem tudtam képzelni, hogy kik ők, és miért vannak itt, amíg meg nem láttam ezt a megjelölt hirdetést.

Emmának elszorult a szíve. Örült volna neki, ha az egyik látogatója nem hagyja ott azt az újságot. A gróf valószínűleg sejti, hogy fel akar venni egy új alkalmazottat. Emma azt remélte, hogy

már jól fog állni az új árverés előkészítésével, mielőtt Southwaite rájön arra, hogy egyáltalán egy újabbat tervez, de az álláshirdetés világossá tette a szándékait.

– Gondolom, nem helyesli.

– Még nem döntöttem el, hogyan vélekedjek erről, csak azt tudom, hogy az ilyen dolgok intézésének vannak jobb és diszkrétebb módjai. – Úgy tűnt, hogy kissé mulattatja ez a hirdetés. Az utolsó beszélgetésüket figyelembe véve ez felbátorította a nőt.

– Csak gyakorlatias vagyok – mondta az újság felé intve. – Tudom, hogy vannak jobb módszerek is egy ilyen állás betöltésére, de egyik sem ilyen gyors, és nem hagy ennyi választási lehetőséget nekem. Szeretnék gyorsan előrelépni.

A férfi a dívány végén lévő csavart karfán pihentette a karját, az állát pedig az öklén, miközben a nőt nézte.

– Gondolom, ez érthető. Mint már mondtam, mindannyian úgy találunk vigaszt a gyászunkban, ahogy tudunk.

– Milyen kedves, hogy megért. Az, hogy ezt megteszem, vigaszt nyújt nekem, és ahogy előrehaladok, remélhetőleg megnyugvást találok. Már maga a tervezés is elterelte a figyelmemet. – Megkönnyebbült attól, hogy a férfi nem tesz szemrehányást, és nem ellenzi a tervét, hogy továbbra is folytatni akarja a Fairbourne árveréseit. – Mivel ilyen együtt érző, nem értem, miért küldte el a többi látogatómat.

A férfi nem válaszolt azonnal, hanem átható, elmélázó tekintettel nézte a nőt. Szinte hallani lehetett, ahogy forognak az agyában a kerekek, hogy mit válaszoljon.

Minél tovább várt, a nő annál kényelmetlenebbül érezte magát. Nem úgy tűnt, mintha a férfi haragos lenne, inkább valami másféle érzelem áradt belőle, amely ugyanolyan erős volt. Southwaite figyelmétől a szoba mintha hirtelen összement volna, és cserébe *valamit* elvárt tőle, amit a nő nem tudott megnevezni. Ennek a kérdéses valaminek az érzékelése nem érintette kellemetlenül, sőt, inkább izgató volt, de a csend kezdett elviselhetően lenni.

– Azért küldtem el őket, mert alkalmatlanok voltak az állásra. Mindnyájan túl zöldfülűek voltak.

– Milyen nagylelkű, hogy aggódik értem. Mégis, szerettem volna, ha nem veszi magára annak a fáradságát, hogy ezt tegye. Magam is képes vagyok az ilyen döntések meghozatalára, és az egyik kedves barátnőm is a segítségemre volt.

– Ó, igen. Lady Cassandra. Ő már bizonyította a szakértelmét az ilyen ügyekben – jegyezte meg a férfi cinikusan. – Az ő részvétele sok mindent megmagyaráz.

Emma nem értette, mit akar mondani ezzel, de a férfi hangjejtése jelezte a rosszallását. Cassandrának igaza volt. Southwaite nem kedveli.

– Talán azért is küldtem el őket, mert magam is érdeklődöm az állás iránt – mondta a férfi tűnődve, mintha még nem igazán döntött volna ez ügyben.

– Biztos, hogy nem. Ön most gúnyolódik velem.

– Egyáltalán nem. Érthetetlen, miért vonz, de tagadhatatlanul ez az igazság.

Milyen furcsa. Úriemberek nem szoktak ilyen munkát elvállalni. Rangjukon alulnak érzik. Mindazonáltal Southwaite az aukciósház egyik befektetője. A legjobb műalkotásokat gyűjtötte össze. Talán azt gondolta, hogy mulatságos lenne átvenni Mr. Nightingale szerepét? Mint azok az urak, akik ingujjra vetkőznek, hogy segítsenek a birkanyírásban a birtokukon?

Csak bonyodalmat okozna, ha a Fairbourne alkalmazásában állna. Valószínűleg megpróbálná átvenni az irányítást. Útban lenne. Lehet, hogy még Obediah-t is megpróbálná leleplezni, hisz megvan hozzá a szakértelme.

– Lord Southwaite, miközben azt gondolja, hogy egy ideig szórakoztató lenne ez az állás, mindketten tudjuk, hogy végül úgysem vállalhatja el. Botrányos és megalázó lenne.

– Diszkrécióval elkerülhetjük a botrányt, Miss Fairbourne, és biztosíthatom, hogy ennek a mestere vagyok. Természetesen fizetést sem fogadnék el. Nem lennék az alkalmazottja, olyan értelemben, ahogy eltervezte, tehát nem lenne megalázó.

– Akkor ön másképp látja a helyzetet, mint én, és ezt a különbséget én nem tudom elfogadni. Ha nem alkalmazott, akkor idővel megfelelkezne arról, hol a helye. Én pedig nem fogok úgy

táncolni, ahogy maga fütyül, uram. Az a szándékom, hogy a saját elképzeléseim szerint irányítsam a dolgokat. És ha jobban belegondol, a diszkréció sem lehetséges.

– A diszkréció és a botrány legyen az én gondom. Ami pedig az elképzeléseit illeti, azt hiszem, meg tudom győzni, hogy rokonlelkek vagyunk, ha megengedi. Együtt fütyüljünk majd ugyanazt a dallamot.

– Úgy vélem, ez nem valószínű.

– Mert maga kevésbé tapasztalt a fütyörészésben? Ígérem, nem fogom akadályozni a gyakorlásban.

Emma könnyedén felnevetett, mintha a férfi viccelt volna.

– Attól tartok, hogy ön tényleg nem lenne megfelelő erre az állásra, Lord Southwaite.

A férfi meglepettnek tűnt, sőt, talán sértődöttnek.

– Azt akarja mondani, hogy nem felelek meg az elvárásainak? Túl öreg vagyok? Vagy nem vagyok elég jóképű?

– Ön aligha öreg, és a megjelenése... elfogadható. Ha történetesen nem lenne úriember, remekül megfelelné. Még a művészethez is ért.

– Akkor miért nem vagyok alkalmas? Azt hiszem, nyilvánvaló, hogy jobban járna velem, mint azokkal a fiúkkal, akik itt vártak önre.

Emma még abban sem volt biztos, hogy most ugratja-e. A beszélgetés kezdett kínossá válni.

– Bízom benne, hogy nem várja el tőlem, hogy levegyem a kabátomat, hogy bebizonyítsam, a testalkatom megfelel a követelményeknek – folytatta a férfi. – Méltatlannak találnám.

Ó, te jó ég! Biztos hallotta, amit Cassandra mondott.

– Hát persze. Kérem, ne tegye... Biztos vagyok benne... hogy tagadhatatlanul erős. Senki sem kételkedhet ebben. Nem szükséges bemutatnia.

– Megkönnyebbültem, hogy ezt hallom. És biztosíthatom: nem várom el, hogy ön is hasonlóképp bizonyítsa a fizikai alkalmasságát. Legalábbis előre nem.

Milyen furcsa és megdöbbenőn dolog akár csak célozgatni ilyesmire!

A nő elképedve meredt rá. A férfi rámosolygott. Meleg szeretettel.

Miss Fairbourne rendkívül meglepettnek tűnt. Helyes. Darius bízott benne, hogy a nő kezdi kapiskálni, milyen ostoba volt a hirdetése, most, hogy egy férfi valóban elfogadta az ajánlatát.

Lehet, hogy úgy véli, irányítani tudja a dolgokat azáltal, hogy ő munkáltató, és nem szerető, de lévén egy nő, akinek viszonya van, végül is a legrosszabb módon lesz sebezhető, nem számít, ki fizet kinek. Ha tátva marad a szája annak a pusztá gondolatától is, hogy levetközzön egy lord előtt, nem járt volna jól egyikkel sem azok közül a zöldfülű hivatalnokok közül, akik meglátogatták, különösen akkor nem, amikor a hálószoba ajtaja bezárul.

Emma nagyon is sebezhetőnek tűnt így, döbbenet. Valójában nagyon édes volt. Igen hasonló ahhoz, amilyenek a férfi azokban a hivatlanul megjelenő álmokban látta. Persze csak megleckéztette a nőt, és megvédte a Fairbourne hírnevét, de lényének egy kis része, és főleg a teste amellettt érvelt, hogy jobb lenne azt látni, hogyan pecsételik meg ezt a megállapodást.

Ilyenek voltak a vágy sötét hangjai.

Nem tudott ellenállni annak a kísértésnek, hogy jól megleckéztesse ezt a nőt, aki végre hátrányos helyzetbe került vele szemben.

- Tudom, hogy nem olyan vagyok, mint amilyenre számított, amikor megfogalmazta ezt a hirdetést. Persze ön sem olyan, pedig többször is feltettem magamnak a kérdést, hogy olyan-e, amelyet általában elvárok egy ilyen megállapodástól. Azonban úgy vélem, jól illünk majd egymáshoz. Kedvelem a merészségét, amiből arra következtetek, hogy nem csak az elvárható élvezeteket kínálja majd fel.

A nő még mindig nem szólt semmit. Az arckifejezése elárulta, hogy még jobban megdöbben, ami a férfit elégedettséggel töltötte el.

– Azért aggódik, Miss Fairbourne, hogy hátrányos helyzetbe kerül, ha megváltoztatja a terveit? Attól tart, hogy mivel egyedül nem tudja elfütyülni a dallamot, most alighanem néma marad? Vagy attól, hogy eltérő társadalmi helyzetünk miatt, és mert eredetileg az volt a szándéka, hogy fizetést ad nekem, nem leszek olyan nagyvonalúan figyelmes vagy megértő? Ígérem, hogy nem lesz oka panaszkodni, és ha mégis, azonnal változtatok a helyzeten. Mint ahogy biztos vagyok benne, hogy ön is ugyanígy viselkedik majd velem.

Emma rosszállóan nézett a férfira. – Lord Southwaite, miről beszél?

Úgy tűnt, most már tényleg zavarban van, nem csak meglepődött vagy megijedt. Ezzel a férfi időt nyert, és a kezébe vette az újságot.

– Természetesen erről beszélek, persze a megfelelő virágnyelven van megfogalmazva, hogy kevésbé legyen vulgáris.

A nő kinyújtotta a kezét, hogy átvegye az újságot, majd me-reven nézte a megjelölt hirdetést.

– Nem ön az első érett hölgy, aki így próbál magának szeretőt találni, Miss Fairbourne. A leírása kevésbé trágár, mint a legtöbb, de így is érthető és lényegre törő. Merem állítani, hogy egész London élvezi azt a közvetlenséget, ahogy megfogalmazta az igényeit.

Emma hirtelen mélyen elpirult. A szája elé kapta a kezét, és úgy bámult a férfira. Ismét az újságra pillantott, de Southwaite látta, hogy lángol a tekintete.

– A szemtelensége túlmeleg minden határon, uram.

– Úgy gondolja, hogy szemtelen vagyok? – A férfi elfogadhatatlannak tartotta ezt a szót, különösen egy kereskedő lányától, aki okot adott bizonyos feltételezésekre, ha szemtelenségre nem is.

– Megbocsáthatatlanul.

– Én pedig úgy vélem, hogy indokolatlanul nagylelkű vagyok. – Sőt, pokolian nemeslelkű. A nő meglegedett volna azzal, hogy megvesz egy prostituáltat, ő pedig végül is felajánlotta neki

egy gróf nagylelkűségét. Sokkal kíméletlenebbül is megleckéztethette volna.

– Biztos vagyok benne, hogy így gondolja. Gyanítom, hogy fogalma sincs róla, milyen felháborító, amit feltételez.

– Kétségtelen, hogy ön majd felvilágosít, hisz ritkán tesz féket a nyelvére, amikor pedig bölcsebben tenné.

A férfi bízott benne, hogy a nő meghallja a figyelmeztetést. Úgy tűnt, Emma készen áll arra, hogy részletezze, milyen sértést szenvedett el, nem törődve azzal, hogy ez milyen meggondolatlan lépés lenne. Hát persze hogy megtenné. Mire gondolhatott, amikor vette a fáradságot, hogy megpróbálja megmenteni a nőt attól a megaláztatástól, amit maga idézett elő?

– Először is – kezdte Emma. – Ön szemtelen, amikor azt feltételezi, hogy ha egy nő hirdetést ad fel, amelyben szeretőt keres, akkor egy olyan szeretőt akar, aki nem felel meg az elvárásainak, amelyek közül az első az, hogy az illető csak az alkalmazottja lesz, semmi több.

– Én valójában azt feltételeztem, hogy ha egy nő szeretőt keres magának, inkább olyan férfit választ, aki ért is valamihez, megfontolt, jó házból való, és ajándékokat ad, nem pedig egy olyan zöldfülű fiút, aki csak magára gondol, aztán meg követeli az aprópénzt – mondta a férfi. – Azonban bocsássa meg nekem, ha nem látom azokat az előnyöket, amelyeket egy olyan nő élvez, aki egy költségesebb, izléstelen és kevésbé kielégítő illetőt választ.

– Másodszor – csattant fel Emma, figyelmen kívül hagyva, amit a férfi mondott. – Ön szemtelenül feltételezi, amire tőlem semmiféle biztatást nem kapott, hogy beleegyeznék abba, tekintet nélkül a feltételekre, hogy ön legyen a szóban forgó szeretőm.

Emma felállt. Elpirult. A szeme villámokat szórt. A férfi már-már azt várta, hogy egy lándzsa jelenik meg a kezében, és kelta csatakiáltásokat hallat.

– Végül, ön tűrhetetlenül szemtelen, ha azt gondolja, hogy tudja, mit jelent ez a hirdetés, kezdjük ezzel. Ez egy álláshirdetés, nem szeretőt keresek, Lord Southwaite. – És a nyomaték kedvéért odadobta az újságot a férfinak.

Southwaite elkapta, ő is felállt, és rámeredt a hirdetésre.

– Egy fenét nem.

Hirtelen felderengett annak a lehetősége, hogy alaposan megszégyenül. *Ördög és pokol!* Gyűlölte ezt az érzést, és ez a bosszantó nő csapdába csalta, hogy megtapasztaltassa vele.

– Biztosíthatom, hogy az ön értelmezése teljesen téves.

– Ha így van, akkor ön kimondhatatlanul meggondolatlan volt, amikor ezt írta. Megbocsáthatatlanul meggondolatlan. Bárki, aki ezt elolvassa, ugyanazt feltételezné, amit én.

– Csak olyasvalaki, akinek mocskos a fantáziája. – A nő vette magának a bátorságot, hogy ezt kimérten kijelentse.

A férfi, bármennyire is szerette volna, nem tagadhatta, hogy Emma valóban sértettnek és zaklatottnak tűnik.

A *francba!* Southwaite ismét szemügyre vette a hirdetést. Még ebben a megvilágításban is, hogy már tudta, mit jelent, még mindig úgy is lehetett értelmezni, hogy egy nő hivatásos udvarlót keres. Biztos volt benne, hogy szégyenében nem vesztette el az ítélőképességét.

Nyomasztotta ez a kínos helyzet. Tudta, hogy azzal sem javíthatna rajta, ha elmagyarázná, hogy valójában nem is akart szexuális megállapodást kötni. Kétkedett benne, hogy a nő szívesebben venné, hogy meg akarta leckéztetni, mint azt, hogy valójában az volt a szándéka, hogy a szeretőjévé tegye.

– Természetesen a bocsánatáért esedezem. Azonban kötelességem megjegyezni, hogy ha azt hittem, így értendő, akkor azok a fiatal emberek is azt hitték. Lady Cassandra jelenléte pedig aligha segített, hisz mindenki olvasta a rá vonatkozó célzásokat a botránylapokban. – Felháborította, hogy Miss Fairbourne rossz ítélőképessége miatt kényszerül mentegetőzni, és amiatt érzi úgy magát, mint egy idióta. – Ha tévedésből megpróbáltak flörtölni magával, legalább már tudja, hogy miért.

A nő rövid ideig habozott. A szeme egy pillanatra elhomályosodott a gondolattól. Aztán ismét úrrá lett rajta a rettenetes felháborodás.

– Nem volt flörtölés. A maga kivételével mindenki megértette, hogy az ajánlat nem arra... nos, nem arra vonatkozott.

– A fenéket értették meg. És ha nem arra, akkor mire vonat-

kozott? Ez a *különleges és fölöttébb kellemes* állás egy sor érdekes képességet igényel.

Újabb rövid csend következett. A nő összeszedte magát, maga lett a megtestesült önérzet.

– Obediah-nak segítettem egy új igazgatót felvenni a kiállítóterembe. Mr. Nightingale távozott, és a Fairbourne-nak szüksége van egy szalonképes férfira, aki üdvözli az állandó vevőket és a többi érdeklődőt. Ezért volt itt Obediah is. – Az újság felé intett. – Látni fogja, hogy ez tökéletesen leírja azt a fajta embert, akire Obediah-nak szüksége van.

A férfit egyszerre ez az új információ kezdte bosszantani. Ez még jobban feldühítette, de legalább már nem hagyta, hogy úgy érezze magát, mint egy komplett idióta.

– Nincs szükség új igazgatóra, és ezt maga is tudja, Miss Fairbourne.

A nő leült, és merészen a férfira nézett.

– Semmi ilyesmiről nem tudok, Lord Southwaite.

– Mr. Nightingale azért távozott, mert sejtette, hogy be kell zárni a vállalkozást. Az ön apja nélkül nincs jövője, ezért Mr. Nightingale helyett sem kell felvenni senkit.

– Lehet, hogy ön a cég befektetője, de világos, hogy fogalma sincs róla, hogyan vezették a Fairbourne-t. Obediah foglalkozott a pénzügyekkel és a katalógussal. Valamint rendelkezik a megfelelő engedélyekkel. Amíg ő marad, a Fairbourne virágzó üzlet lehet. Sőt, már a következő árverés előkészületeivel is jól halad.

Hogyan dönthet úgy egy ilyen nő, hogy most folytassák ezt a beszélgetést, amikor Southwaite már nagyon is menni akart?

– Az ön apja sohasem említette, hogy Rigglesnek ilyen hatásköre van.

– Nem volt érdeke, hogy felfedje, másokra támaszkodik, legkevésbé ön előtt. Nos, Obediah szakértelme a papáéval vetekszik, és kitűnő szeme van a műtárgyakhoz. Merem állítani, ha lett volna vagyona, a papa neki adta volna el a cég felét, és nem magának.

– Csakhogy történetesen nekem adta el, én pedig nem adtam engedélyt egy újabb aukcióra. Épp ellenkezőleg.

– Nem volt szükség az engedélyére, mert ez inkább az előző

aukción második része, mint egy teljesen új árverés. Obediah úgy döntött, hogy a jobb alkotásokat meghagyja egy másik napra.

Southwaite-et kihozta a sodrából, hogy a nő gyorsan visszanyerte az önuralmát, akárcsak az árverés napján. Láta magát, amint az legutóbbi beszélgetésük alkalmával fel-alá járkál a rak-tárhelyiségben, ahol alig lehetett mozogni a festményekről és az asztalon lévő ezüsttárgyaktól.

A nő viselkedése annyira felbosszantotta, hogy el sem csodálkozott azon, miért kell ilyen dolgokat tárolni egy aukciósházban, ahol épp most fejeződött be az utolsó árverés. Most ezek a tárgyak felnagyítva jelentek meg az emlékezetében.

Természetesen azok a tárgyak voltak ott, amelyeket a nő visszatartott, és nem bocsátott árverésre. Az elmúlt hetet pedig azzal töltötte, hogy szándékosan nem engedelmeskedett a férfinak, és folytatta egy olyan titkos terv kidolgozását, amelyről tudta, hogy a férfi nem hagyná jóvá.

Southwaite ma azért jött ide, hogy megmondja a nőnek, hogy az aukciósházat el kell adni. Ezt még mindig el kell mondania. Sajnos a hirdetés körüli nevetséges félreértés azt jelentette, hogy a hátvéd szerepét kell játszania abban a csatában, amely elkerülhetetlenül bekövetkezik.

Miközben a búcsúformulát fogalmazta, amellyel megmenthetne valamit a méltóságából, magára vonta a figyelmét a nyugati ablakon beszüremelő fény, amelytől a nő hajkoronájának barna fürtjei sokféle színárnyalatban tündököltek. Néhány hajtincse szinte aranyszínű volt. Ezután az ötlött a szemébe, hogy a nő szép arcbőre milyen előnyösen fest ebben a megvilágításban.

Ahol állt, onnan azt is jól láthatta, hogy a sápadt bőr eltűnik az egyszerű fekete ruha csinos nyakkivágásában, és hogy ez a ruha csodálatra méltóan nagy keblet takar. A ruha magas dereka és a férfi jelenlegi perspektívája azt sugallta, hogy a nő nagyon szép lenne, ha ez a kebel láthatóvá válna. A melle bizonyára nagyon sápadt, mint a bőr, amely most is fedetlen, és kemény, kelek, rózsaszín...

Már határozottan régen eljött az ideje, hogy távozzon.

– Ez a félreértések délutánja volt, Miss Fairbourne. Azt hi-

szem, az lesz a legjobb, ha egy másik napon visszatérek, hogy megvitassuk az üzleti ügyeinket, ne felejtsek el, hogy több is van. Megmondom Mr. Rigglesnek, hogy alkalomadtán számítson rám a Fairbourne-ban, hogy eldönthessem, hogyan állnak a dolgok ennek az új információknak a fényében, amit most közölt velem.

– Egyetértetek azzal, hogy bölcs dolog lenne elhalasztani ezt a vitát, Lord Southwaite. Azt azonban már most szeretném világos-sá tenni, hogy a Fairbourne-t nem szabad eladni. – Kihúzta a vállát, és felszegte az állát. – Nem lehet eladni. Nem fogjuk eladni.

Southwaite nem volt hozzászokva, hogy a nők olyan hangon beszéljenek vele, amilyet Emma épp az imént használt. És azt sem fogadta jól, hogy ő a célpontja a nő tekintetéből kiolvasható dühödt pimaszságnak. Ez a nő félreérthetetlenül provokálta, és a férfinak forrt a vére, hogy válaszolhasson.

Ehelyett elővette a zsebóráját, és rápillantott.

– Sajnálom, hogy épp most nincs időm arra, hogy elmagyarázzam önnek, ezzel kapcsolatban mennyire téved.

– Nem tartok igényt az idejére, sem a további beszélgetésre. Csak arra gondoltam, hogy a legjobb, ha elmagyarázom, milyen dallamot szándékozom fütyülni önnel.

A férfinak több durva válasz is az eszébe jutott arra vonatkozóan, hogy a nő úgy fog fütyülni, ahogy ő akarja, mielőtt végez vele.

– Alig várom, hogy halljam azokat a hangokat, de egy más alkalommal. – Southwaite meghajolt. – Most pedig búcsúzó. Még egyszer elnézést kérek a mai félreértésért.

– Soha többé nem beszélünk erről, Lord Southwaite. Reggelre olyan lesz, mintha meg sem történt volna, és teljesen elfelejtjük.